

वा० रा०

॥ ७७ ॥

कथमेवमतआह ॥ नहीति ॥ आत्मनि स्वमनसि सुखं स्वीयानां प्रियंचोद्विश्य राज्यं न कांक्षितं अपितु तव निदेशं यथावत्कर्तुमेव कांक्षितं इच्छामि ॥ ४५ ॥ क्षुभ्यति मर्यादां त्यजति ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ अनृतं अनृतयुक्तं एवं सत्यं सत्ययुक्तं तव प्रत्यक्षं तव सन्निधौ सत्येन सुकृतेन ते त्वया च शपे शपथं करोमीत्यर्थः ॥ ४८ ॥ क्षणमपि इह पुरे इति शेषः ॥ सत्त्वं इमं मद्रमनसं भवं शोकं धारयस्व ॥ विपर्ययः इहाद्यस्थितिरूपं प्रतिज्ञातार्थविपरीतानुष्ठानं ॥ ४९ ॥ ५० ॥ उत्कंठां दर्शनादिविषयोत्कंठाजन्यदुःखं ॥ ५१ ॥

न हि मे कांक्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियं ॥ यथानिदेशं कर्तुं वै तवैव रघुनंदन ॥ ४५ ॥ अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्वाप्प परिप्लुतः ॥ न हि क्षुभ्यति दुर्धर्षः समुद्रः सरितां पतिः ॥ ४६ ॥ नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मे दिनी ॥ नैव सर्वानिमान्कामान्न स्वर्गे न च जीवितुं ॥ ४७ ॥ त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ ॥ प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥ न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो ॥ सशोकं धारयस्व मे न हि मे स्ति विपर्ययः ॥ ४९ ॥ अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्यावनंगच्छेति राघव ॥ मया चोक्तं ब्रजामीति तत्सत्यमनुपालये ॥ ५० ॥ मा चोत्कंठा कृता देववने रंस्यामहे वयं ॥ प्रशांतं हरिणा कीर्णं नानाशकुनिना दिते ॥ ५१ ॥ पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतं ॥ तस्माद्दैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥ ५२ ॥ चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नृपसत्तम ॥ पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं संतापोयं विमुच्यतां ॥ ५३ ॥ येन संस्तंभनीयोयं सर्वो वाष्पकलो जनः ॥ सत्त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियांगतः ॥ ५४ ॥ पुरं चराष्ट्रं च मही च केवलामया विस्मृष्टा भरता यदीयतां ॥ अहं निदेशं भवतो नुपालयन्वनंगमिष्यामि चिराय सेवितुं ॥ ५५ ॥ मया विस्मृष्टां भरतो महीमिमां सशैलखंडां सपुरोपकाननां ॥ शिवा सुसीमां स्वनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथास्तु तत् ॥ ५६ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ येन त्वया ॥ ५४ ॥ केवला कृत्स्ना ॥ चिराय वनं सेवितुं गमिष्यामि ॥ ५५ ॥ शिवा सुसीमां स्त्विति स्थित इति शेषः ॥ मया विना तेनात्र पुरे स्थातुमशक्यत्वादिति भावः ॥ केवलमनुशास्तु रक्षणमात्रं करोतु नतुराजत्वाभिमानो राज्यसुखं वा तस्येति ध्वनितं ॥ अनेन राज्ञो जीवनं भरतस्य नंदिष्यामवासश्च ध्वनितः ॥ शिवा सुसीमां रममाण इत्यापाततार्थः ॥ त्वया यदुक्तं कैकेयीं प्रतीति शेषः ॥ ५६ ॥

अ० कां०

॥ ७७ ॥